Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (drugo vijeće)

27. veljače 2015.*

„Pristup dokumentima – Uredba (EZ) br. 1049/2001 – Podnesci koje je Republika Austrija podnijela u okviru postupka zbog povrede obveze pred Sudom – Uskraćivanje pristupa“

U predmetu T-188/12,

Patrick Breyer, sa stalnom adresom u Wald-Michelbachu (Njemačka), kojeg zastupa M. Starostik, *avocat*,

tužitelj,

kojeg podupiru

Republika Finska, koju zastupaju J. Heliskoski i S. Hartikainen, u svojstvu agenata,

i

Kraljevina Švedska, koju su zastupali A. Falk, C. Meyer-Seitz, C. Stege, S. Johannesson, U. Persson, K. Ahlstrand-Oxhamre i H. Karlsson, a zatim Falk, Meyer-Seitz, Persson, L. Swedenborg, N. Otte Widgren, E. Karlsson i F. Sjövall, u svojstvu agenata,

intervenijenti,

protiv

Europske komisije, koju su zastupali P. Costa de Oliveira i H. Krämer, a zatim H. Krämer i M. Konstantinidis, u svojstvu agenata, uz asistenciju A. Krämera i R. Van der Houta, a zatim Van der Houta, *advocats*,

tuženika,

povodom zahtjeva za poništenje, s jedne strane, odluke Komisije od 16. ožujka 2012. kojom je odbijen zahtjev tužitelja da mu se odobri pristup njezinom pravnom savjetovanju o Direktivi 2006/24/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2006. o zadržavanju podataka dobivenih ili obrađenih u vezi s pružanjem javno dostupnih elektroničkih komunikacijskih usluga ili javnih komunikacijskih mreža i o izmjeni Direktive 2002/58/EZ (SL L 105, str. 54.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 50., str. 30.) i, s druge strane, odluke Komisije od 3. travnja 2012. kojom je tužitelju uskraćen puni pristup dokumentima o prijenosu Direktive 2006/24 od strane Republike Austrije i dokumentima o predmetu u kojem je donesena presuda od 29. srpnja 2010., Komisija/Austrija (C-189/09, EU:C:2010:455), u mjeri u kojoj je – kada je riječ o potonjoj odluci – bio uskraćen pristup podnescima koje je u okviru ovog postupka podnijela Republika Austrija,

* Jezik postupka: njemački

OPĆI SUD (drugo vijeće),

u sastavu: M. E. Martins Ribeiro, predsjednica, S. Gervasoni i L. Madise (izvjestitelj), suci,

tajnik: K. Andová, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 5. rujna 2014.,

donosi sljedeću

Presudu

Pravni okvir

1 Sukladno odredbama članka 15. stavka 3. prvog i četvrtog podstavka UFEU-a:

„Svaki građanin Unije i svaka fizička ili pravna osoba s boravištem ili sjedištem u nekoj državi članici ima pravo pristupa dokumentima institucija, tijela, ureda i agencija Unije neovisno o njihovu mediju, podložno načelima i uvjetima koji se utvrđuju u skladu s ovim stavkom.

[…]

Sud Europske unije, Europska središnja banka i Europska investicijska banka podliježu odredbama ovog stavka samo kad obavljaju svoje administrativne zadaće.“

2 Svrha je Uredbe (EZ) br. 1049/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2001. o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije (SL L 145, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 16., str. 70.) definirati načela, uvjete i ograničenja kojima se uređuje pravo na pristup dokumentima Vijeća Europske unije, Europskoga parlamenta i Komisije koje je predviđeno u članku 15. UFEU-a.

3 Pod naslovom „Korisnici i područje primjene“, članak 2. stavci 1. i 3. Uredbe br. 1049/2001 propisuje:

„1. Svaki građanin Unije i svaka fizička ili pravna osoba s boravištem ili registriranim sjedištem u državi članici ima pravo na pristup dokumentima institucija, podložno načelima, uvjetima i ograničenjima utvrđenim ovom Uredbom.

[…]

3. Ova se Uredba primjenjuje na sve dokumente koje čuva pojedina institucija, to jest dokumente koje je sastavila ili zaprimila i koje posjeduje, koji se odnose na sva područja aktivnosti Europske unije.“

4 U članku 3. Uredbe br. 1049/2001 definirani su pojmovi „dokumenta“i „treće strane“ kako slijedi:

„a) ‚dokument’ znači svaki sadržaj neovisno o mediju (pisan na papiru ili pohranjen u elektroničkom obliku ili kao zvučni, vizualni ili audiovizualni zapis) koji se odnosi na politike, aktivnosti i odluke iz područja nadležnosti neke od institucija;

b) ‚treća strana’ znači svaka fizička ili pravna osoba, ili drugi subjekt izvan institucije o kojoj je riječ, uključujući države članice, druge institucije ili tijela Zajednice ili izvan Zajednice i treće zemlje.“

5 Pod naslovom „Izuzeća“, članak 4. Uredbe br. 1049/2001 svojim stavcima 2. i 5. među ostalim propisuje:

„2. Institucije uskraćuju pristup dokumentu ako bi njegovo otkrivanje ugrozilo zaštitu:

— […]

— sudskog postupka i pravnog savjetovanja,

— […]

osim ako za njegovo otkrivanje postoji prevladavajući javni interes.

[…]

5. Država članica može od institucije zatražiti da bez njezine prethodne suglasnosti ne objavi dokument koji potječe iz te države članice.“

Okolnosti spora

6 Dopisom od 30. ožujka 2011. tužitelj P. Breyer uputio je Europskoj komisiji zahtjev za pristup dokumentima sukladno članku 6. Uredbe br. 1049/2001.

7 Traženi dokumenti odnosili su se na postupke zbog povrede obveze koje je Komisija 2007. pokrenula protiv Savezne Republike Njemačke i Republike Austrije u vezi s prijenosom Direktive 2006/24/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2006. o zadržavanju podataka dobivenih ili obrađenih u vezi s pružanjem javno dostupnih elektroničkih komunikacijskih usluga ili javnih komunikacijskih mreža i o izmjeni Direktive 2002/58/EZ (SL L 105, str. 54.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 50., str. 30.). Preciznije govoreći, tužitelj je zahtijevao pristup svim dokumentima o administrativnim postupcima koje je vodila Komisija i svim dokumentima o sudskom postupku u kojem je donesena presuda od 29. srpnja 2010., Komisija/Austrija (C-189/09, EU:C:2010:455).

8 Komisija je 11. srpnja 2011. odbila zahtjev koji je tužitelj podnio 30. ožujka 2011.

9 Tužitelj je 13. srpnja 2011., sukladno članku 7. stavku 2. Uredbe br. 1049/2001, podnio ponovni zahtjev.

10 Komisija je tužitelju, kada je riječ o postupcima zbog povrede obveze pokrenutima protiv Savezne Republike Njemačke, odlukama od 5. listopada i 12. prosinca 2011. odobrila pristup jednom dijelu traženih dokumenata. Usto, tužitelja je tim odlukama obavijestila o namjeri da donese posebnu odluku u vezi s dokumentima o predmetu u kojem je donesena presuda Komisija/Austrija, točka 7. *supra* (EU:C:2010:455).

11 Tužitelj je dopisom od 4. siječnja 2012., sukladno članku 6. Uredbe br. 1049/2001, od Komisije zahtijevao pristup savjetovanju njezine pravne službe pod oznakom Ares (2010) 828204, koje se odnosi na moguću izmjenu Direktive 2006/24, u smislu da države članice mogu birati hoće li ju primijeniti (u daljnjem tekstu: zahtjev od 4. siječnja 2012.).

12 Komisija je 17. veljače 2012. odbila zahtjev od 4. siječnja 2012.

13 Tužitelj je istoga dana elektroničkom poštom podnio ponovni zahtjev sukladno članku 7. stavku 2. Uredbe br. 1049/2001.

14 Komisija je kao odgovor na ponovni zahtjev donijela odluku od 16. ožujka 2012. pod oznakom Ares (2012) 313186, kojom je potvrdila da uskraćuje pristup svojem pravnom savjetovanju (u daljnjem tekstu: odluka od 16. ožujka 2012.). Komisija uskraćivanje pristupa temelji na izuzećima propisanima člankom 4. stavkom 2. drugom alinejom i člankom 4. stavkom 3. Uredbe br. 1049/2001, od kojih se prvo odnosi na zaštitu pravnog savjetovanja, a drugo na zaštitu procesa odlučivanja.

15 Komisija je 3. travnja 2012. kao odgovor na tužiteljev ponovni zahtjev od 13. srpnja 2011. donijela odluku pod oznakom Ares (2012) 399467 (u daljnjem tekstu: odluka od 3. travnja 2012.). Tom je odlukom odlučila o pristupu tužitelja, s jedne strane, dokumentima administrativnog spisa o postupku koji je protiv Republike Austrije pokrenut zbog povrede obveze iz gornje točke 7. i, s druge strane, dokumentima o sudskom postupku u predmetu u kojem je donesena presuda Komisija/Austrija, točka 7. *supra* (EU:C:2010:455). U vezi s potonjim Komisija je među ostalim uskratila pristup podnescima koje je Republika Austrija podnijela u okviru tog sudskog postupka (u daljnjem tekstu: sporni podnesci) zbog toga što ti podnesci ne ulaze u područje primjene Uredbe br. 1049/2001. Naime, Komisija kao prvo smatra da Sud Europske unije u svojstvu institucije, na temelju članka 15. stavka 3. UFEU-a, pravilima o pristupu dokumentima podliježe samo kad obavlja administrativne zadaće. Kao drugo, Komisija pojašnjava da su sporni podnesci bili upućeni Sudu, dok je Komisija kao stranka u postupku u kojem je donesena presuda Komisija/Austrija, točka 7. *supra* (EU:C:2010:455), primila samo njihove prijepise. Kao treće, Komisija smatra da je člankom 20. Statuta Suda Europske unije predviđeno da se pismena o sudskom postupku dostavljaju samo strankama u tom postupku i institucijama čije su odluke predmet postupka. Kao četvrto, Komisija smatra da Sud u svojoj presudi od 21. rujna 2010., Švedska i dr./API i Komisija (C-514/07 P, C-528/07 P i C-532/07 P, Zb., EU:C:2010:541), nije raspravljao o pitanju trebaju li institucije odobriti pristup podnescima druge stranke u sudskom postupku. Stoga, kada je riječ o podnescima koji su podneseni u okviru sudskog postupka, samo podnesci institucija – osim onih koje su podnijele druge stranke – ulaze u područje primjene Uredbe br. 1049/2001, s tim da bi se, ako bi trebalo prihvatiti drukčije tumačenje, zaobišle odredbe članka 15. UFEU-a i posebna pravila koja proizlaze iz Statuta Suda i Poslovnika Suda.

Postupak i zahtjevi stranaka

16 Tužitelj je ovu tužbu podnio tajništvu Općeg suda 30. travnja 2012.

17 Dopisom podnesenim tajništvu Općeg suda 3. svibnja 2012. tužitelj je Opći sud obavijestio da je 30. travnja 2012. saznao za dopis Komisije koji mu je dostavljen elektroničkom poštom i koji je odgovarao pravnom savjetovanju na koje se odnosi njegov zahtjev od 4. siječnja 2012.

18 Aktima podnesenima tajništvu Općeg suda 3. i 17. kolovoza 2012. Kraljevina Švedska i Republika Finska zatražile su intervenciju u ovom predmetu u potporu tužiteljevom zahtjevu. Predsjednik četvrtog vijeća Općeg suda odobrio je te intervencije rješenjem od 28. rujna 2012. Kraljevina Švedska podnijela je svoj intervencijski podnesak u određenom roku. Republika Finska nije podnijela intervencijski podnesak. Komisija je svoja očitovanja na intervencijski podnesak Kraljevine Švedske podnijela u određenom roku.

19 Nakon djelomične zamjene Općeg suda, predmet je dodijeljen novom sucu izvjestitelju. On je potom raspoređen u drugo vijeće, kojem je slijedom toga dodijeljen ovaj predmet.

20 Na temelju izvještaja suca izvjestitelja, Opći sud (drugo vijeće) odlučio je otvoriti usmeni dio postupka.

21 Na raspravi održanoj 5. rujna 2014. saslušana su izlaganja stranaka, kao i njihovi odgovori na pitanja koja im je postavio Opći sud.

22 Tužitelj svojom tužbom od Općeg suda zahtijeva da:

— poništi odluku od 16. ožujka 2012.;

— poništi odluku od 3. travnja 2012. u mjeri u kojoj je njome uskraćen pristup spornim podnescima;

— Komisiji naloži snošenje troškova.

23 Dopisom od 3. svibnja 2012. (vidjeti gornju točku 17.) tužitelj je od Općeg suda zahtijevao da proglasi bespredmetnim zahtjev za poništenje odluke od 16. ožujka 2012.

24 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:

— proglasi bespredmetnim zahtjev za poništenje odluke od 16. ožujka 2012.;

— odbije kao neosnovan zahtjev za poništenje odluke od 3. travnja 2012.;

— tužitelju naloži snošenje troškova.

25 Komisija je podredno na raspravi zahtijevala da se tužitelju sukladno članku 87. stavku 3. Poslovnika Općeg suda u slučaju djelomičnog poništenja odluke od 3. travnja 2012. naloži snošenje vlastitih troškova zbog izvanrednih okolnosti, što je uneseno u zapisnik s rasprave. Izvanredne okolnosti predstavlja činjenica da su na internetu objavljena određena pismena o ovom postupku kao i prepiska do koje je u tom pogledu došlo između Komisije i tužitelja.

26 Kraljevina Švedska od Općeg suda zahtijeva da poništi odluku od 3. travnja 2012., u mjeri u kojoj je njome uskraćen pristup spornim podnescima.

Pravo

Zahtjev za poništenje odluke od 16. ožujka 2012.

27 Kao što je to ustanovljeno ustaljenom sudskom praksom, predmet spora – kako je određen tužbom kojom je pokrenut postupak – kao i pravni interes moraju pod prijetnjom obustave postupka postojati do objave sudske odluke, a to pretpostavlja da tužba svojim rezultatom može donijeti korist stranci koja ju je podnijela (vidjeti presudu od 9. rujna 2011., LPN/Komisija, T-29/08, Zb., EU:T:2011:448, t. 56. i navedenu sudsku praksu).

28 Iz dokumenata u spisu proizlazi da je tužitelj 30. travnja 2012. od Komisije primio prijepis pravnog savjetovanja, kojem mu je pristup bio uskraćen odlukom od 16. ožujka 2012.

29 U tim okolnostima, a s čime su suglasni tužitelj i Komisija, valja smatrati da je zahtjev za poništenje odluke od 16. ožujka 2012. postao bespredmetan i da stoga treba obustaviti postupak o tom zahtjevu (vidjeti u tom smislu presudu LPN/Komisija, točka 27. *supra*, EU:T:2011:448, t. 57.).

Zahtjev za djelomično poništenje odluke od 3. travnja 2012.

30 U prilog svojem zahtjevu za poništenje odluke od 3. travnja 2012. tužitelj kojeg podupire Kraljevina Švedska navodi jedan tužbeni razlog koji se načelno odnosi na povredu članka 2. stavka 3. Uredbe br. 1049/2001, koji uređuje područje primjene te uredbe. Tužitelj tim tužbenim razlogom osporava zaključak iz odluke od 3. travnja 2012. prema kojem sporni podnesci ne ulaze u područje primjene Uredbe br. 1049/2001.

31 Komisija osporava osnovanost jedinog tužbenog razloga načelno zbog toga što su podnesci koje država članica sastavi u okviru sudskog postupka isključeni iz prava na pristup dokumentima. Naime, s jedne strane, takve podneske treba smatrati dokumentima Suda koji su na temelju članka 15. stavka 3. četvrte alineje UFEU-a isključeni iz prava na pristup dokumentima, s tim da Uredbu br. 1049/2001 treba tumačiti sukladno toj odredbi primarnoga prava. S druge strane, oni ne predstavljaju dokumente koje čuva pojedina institucija u smislu članka 2. stavka 3. Uredbe br. 1049/2001, u vezi s člankom 3. točkom (a) navedene uredbe.

32 Kao prvo, valja navesti da je nesporno da je Komisija odlukom od 3. travnja 2012. tužitelju uskratila pristup spornim podnescima zbog toga što oni ne ulaze u područje primjene Uredbe br. 1049/2001 (vidjeti gornju točku 15.).

33 Kao drugo, valja istaknuti da iz pismena stranaka i rasprava na ročištu proizlazi da se stranke načelno ne slažu oko odgovora na pitanje ulaze li sporni podnesci u područje primjene Uredbe br. 1049/2001. Točnije, njihova se mišljenja razlikuju u odnosu na kvalifikaciju spornih podnesaka kao dokumenata koje čuva pojedina institucija u smislu članka 2. stavka 3. Uredbe br. 1049/2001, u vezi s člankom 3. točkom (a) te uredbe. S druge strane, nisu suglasne oko pitanja jesu li sporni podnesci prema samoj svojoj prirodi isključeni iz područja primjene prava na pristup dokumentima na temelju članka 15. stavka 3. četvrte alineje UFEU-a.

34 U tim okolnostima, kako bi se ocijenila osnovanost jedinog tužbenog razloga, valja najprije odrediti predstavljaju li sporni podnesci dokumente koji mogu ući u područje primjene Uredbe br. 1049/2001 kako je ono određeno u članku 2. stavku 3. u vezi s člankom 3. te uredbe, prije nego što se kasnije po potrebi ispita može li – čak i kad su ispunjeni uvjeti za primjenu Uredbe br. 1049/2001 kako su navedeni u odredbama te uredbe – sama narav tih podnesaka, sastavljenih u svrhu sudskog dijela postupka radi utvrđivanja povrede obveze, na temelju članka 15. stavka 3. četvrte alineje UFEU-a, ipak spriječiti primjenu te uredbe na zahtjev za pristup tim podnescima.

Kvalifikacija spornih podnesaka kao dokumenata koje čuva pojedina institucija u smislu članka 2. stavka 3. Uredbe br. 1049/2001 u vezi s člankom 3. točkom (a) te uredbe

35 Tužitelj kojeg podupire Kraljevina Švedska u načelu tvrdi da sporni podnesci ulaze u područje primjene Uredbe br. 1049/2001 jer se nalaze u posjedu Komisije i ulaze u područje njezine nadležnosti.

36 Kraljevina Švedska dodaje da Uredba br. 1049/2001, kao što to proizlazi iz njezina članka 2. stavka 3., obuhvaća sve dokumente koje čuva i posjeduje pojedina institucija, bilo da je riječ o preslikama ili originalima koji su neposredno poslani instituciji o kojoj je riječ ili joj ih je Sud poslao u okviru sudskog postupka, i neovisno o njihovu podrijetlu, tako da s obzirom na to da sporni podnesci ulaze u područje nadležnosti Komisije, oni ulaze u područje primjene navedene uredbe.

37 Komisija s druge strane smatra da sporni podnesci ne ulaze u područje primjene Uredbe br. 1049/2001 jer ih se ne može kvalificirati kao dokumente koje ona čuva u smislu zajedničke primjene odredbi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 1049/2001 i članka 3. točke (a) te iste uredbe. Naime, ti su podnesci upućeni Sudu, Sud ih je Komisiji poslao samo u obliku preslika, pa s obzirom na to da predstavljaju sudske dokumente, ne ulaze u administrativnu aktivnost Komisije, a stoga ni u njezinu nadležnost, uzimajući u obzir da je područjem primjene Uredbe br. 1049/2001 obuhvaćena samo njezina administrativna aktivnost.

38 Najprije i na prvome mjestu treba podsjetiti da u skladu s njezinom uvodnom izjavom 1., Uredba br. 1049/2001 odražava nastojanje izraženo člankom 1. stavkom 2. UEU-a da se označi novi stadij u procesu stvaranja sve tješnje povezane unije među narodima Europe, u kojoj se odluke donose na što otvoreniji način i na razini što je moguće bližoj građanima. Kao što to stoji u uvodnoj izjavi 2.

spomenute uredbe, pravo na javni pristup dokumentima institucija odraz je njihove demokratičnosti (presude od 1. srpnja 2008., Švedska i Turco/Vijeće, C-39/05 P i C-52/05 P, Zb., EU:C:2008:374, t. 34. i Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra*, EU:C:2010:541, t. 68.).

39 U tom smislu, svrha je Uredbe br. 1049/2001, kao što je to navedeno u njezinoj uvodnoj izjavi 4. i članku 1., da se javnosti da pravo na najširi mogući pristup dokumentima institucija (presude od 1. veljače 2007., Sison/Vijeće, C-266/05 P, Zb., EU:C:2007:75, t. 61.; od 18. prosinca 2007., Švedska/Komisija, C-64/05 P, Zb., EU:C:2007:802, t. 53. i Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra*, EU:C:2010:541, t. 69.).

40 Na drugome mjestu, valja najprije podsjetiti da se u skladu s člankom 2. stavkom 3. Uredbe br. 1049/2001 ta uredba primjenjuje na sve dokumente koje čuva pojedina institucija, to jest na dokumente koje je sastavila ili zaprimila i koje posjeduje, koji se odnose na sva područja aktivnosti Europske unije (presuda od 21. srpnja 2011., Švedska/MyTravel i Komisija, C-506/08 P, Zb., EU:C:2011:496, t. 88.). Tako pravo na pristup dokumentima koje čuvaju Parlament, Vijeće i Komisija ne obuhvaća samo dokumente koje su sastavile te institucije, nego i one koje su zaprimile od treće strane, s tim da se u okviru tog pojma nalaze i države članice kao što je to izričito propisano u članku 3. točki (b) te uredbe (presude Švedska/Komisija, točka 39. *supra*, EU:C:2007:802, t. 55. i od 14. veljače 2012., Njemačka/Komisija, T-59/09, Zb., EU:T:2012:75, t. 27.).

41 Nadalje, pojam „dokument“, koji je široko definiran u članku 3. točki (a) Uredbe br. 1049/2001 (vidjeti u tom smislu presudu od 12. rujna 2007., API/Komisija, T-36/04, Zb., EU:T:2007:258, t. 59.), obuhvaća „svaki sadržaj neovisno o mediju (pisan na papiru ili pohranjen u elektroničkom obliku ili kao zvučni, vizualni ili audiovizualni zapis) koji se odnosi na politike, aktivnosti i odluke iz područja nadležnosti neke od institucija“.

42 Iz toga slijedi da se definicija iz članka 3. točke (a) Uredbe br. 1049/2001 načelno temelji na postojanju pohranjenog sadržaja koji je moguće reproducirati ili konzultirati nakon njegova nastanka, imajući u vidu, s jedne strane, da narav medija za pohranu, vrsta i narav pohranjenog sadržaja kao i veličina, duljina, značaj ili predstavljanje sadržaja nisu važni kad je riječ o pitanju je li neki sadržaj obuhvaćen navedenom definicijom ili nije i, s druge strane, da je jedino ograničenje u vezi sa sadržajem na koji se ta definicija može odnositi uvjet prema kojem se navedeni sadržaj mora odnositi na politike, aktivnosti i odluke iz područja nadležnosti dotične institucije (vidjeti analogijom presudu od 26. listopada 2011., Dufour/BCE, T-436/09, Zb., EU:T:2011:634, t. 88. i 90. do 93.).

43 Naposljetku, već je presuđeno da iz široke definicije pojma dokument, kako je navedena u članku 3. točki (a) Uredbe br. 1049/2001, kao i iz formulacije i samog postojanja u članku 4. stavku 2. drugoj alineji te uredbe izuzeća koje se odnosi na zaštitu sudskog postupka, proizlazi da zakonodavac Unije iz prava građana na pristup nije htio isključiti sudjelovanje institucija u sudskim postupcima, nego da je u tom smislu predvidio da će te institucije odbiti otkriti dokumente o sudskom postupku ako bi to otkrivanje ugrozilo postupke na koje se ti dokumenti odnose (presuda API/ Komisija, točka 41. *supra*, EU:T:2007:258, t. 59.).

44 Najprije valja reći da je u ovom slučaju nesporno da je Komisija protiv Republike Austrije na temelju članka 226. Ugovora o EZ-u (postao članak 258. UFEU-a) Sudu podnijela tužbu zbog povrede obveze, u predmetu u kojem je donesena presuda Komisija/Austrija, točka 7. *supra* (EU:C:2010:455).

45 Nadalje, također je nesporno da je Sud Komisiji u okviru sudskog postupka koji se odnosi na taj predmet poslao preslike spornih podnesaka.

46 Naposljetku, Komisija ne osporava da se preslike spornih podnesaka nalaze u njezinu posjedu.

47 Iz toga slijedi da je Komisija, kao što to načelno tvrdi tužitelj kojeg podupire Kraljevina Švedska, prilikom izvršavanja svoje nadležnosti u svrhu sudjelovanja u sudskom postupku primila dokumente koje je sastavila država članica, odnosno treća strana iz članka 3. točke (b) Uredbe br. 1049/2001, i da se ti dokumenti nalaze u njezinu posjedu u smislu članka 2. stavka 3. te uredbe, u vezi s člankom 3. točkom (a) te uredbe.

48 Stoga, imajući u vidu gornje točke 40. do 43., sporne podneske treba kvalificirati kao dokumente koje čuva pojedina institucija u smislu članka 2. stavka 3. Uredbe br. 1049/2001, u vezi s člankom 3. točkom (a) te uredbe.

49 Komisija taj zaključak nije dovela u pitanje svojim argumentima.

50 Kao prvo, Komisija navodi da sporne podneske nije moguće kvalificirati kao dokumente u smislu zajedničke primjene odredbi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 1049/2001 i članka 3. točke (a) iste uredbe zato što ti dokumenti nisu bili upućeni njoj nego Sudu i zato što joj je potonji poslao samo preslike tih dokumenata.

51 Naime, s jedne strane, iako na temelju članka 2. stavka 3. Uredbe br. 1049/2001 samo „dokumenti koje čuva pojedina institucija, to jest dokumenti koje je sastavila ili zaprimila i koje posjeduje“ulaze u područje primjene te uredbe, ta odredba ipak ni na koji način ne uvjetuje primjenu te uredbe na dokumente koje je institucija „primila“ time da joj dotični dokument mora biti upućen i izravno poslan od strane njegova autora.

52 Stoga, imajući u vidu svrhu Uredbe br. 1049/2001 kako je navedena u gornjoj točki 39., koja se sastoji od toga da se javnosti da pravo na najširi mogući pristup dokumentima institucija, valja smatrati da činjenica da sporni podnesci Komisiji nisu bili ni upućeni ni izravno poslani od strane dotične države članice nije takve naravi da bi isključila njihovu kvalifikaciju kao dokumenata koje Komisija čuva u smislu članka 2. stavka 3. Uredbe br. 1049/2001. I dalje naime ostaje činjenica da je Komisija primila navedene podneske i da se oni nalaze u njezinu posjedu.

53 S druge strane, kada je riječ o činjenici da je Komisija primila samo preslike spornih podnesaka, a ne njihove originale koji su bili upućeni Sudu, valja podsjetiti, kao što je to već navedeno u gornjim točkama 41. i 42., da je pojam dokumenta široko određen u članku 3. točki (a) Uredbe br. 1049/2001 i da se ta definicija temelji na postojanju pohranjenog sadržaja.

54 Naime, u tim okolnostima valja smatrati da činjenica da su sporni podnesci Komisiji poslani u obliku preslika, a ne originala, ne utječe na postojanje dokumenta u smislu članka 3. točke (a) Uredbe br. 1049/2001.

55 Kao drugo, Komisija tvrdi da je zakonodavac, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 2. Uredbe br. 1049/2001 i članka 3. točke (a) Prijedloga uredbe Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2001. o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije (SL 2000., C 177 E, str. 70.), u područje primjene Uredbe br. 1049/2001 namjeravao uključiti samo dokumente koji se odnose na Komisijine administrativne aktivnosti, a ne i one koji se odnose na njezino sudjelovanje u sudskim postupcima. Komisija dakle smatra da sporni podnesci ne ulaze ni u njezinu administrativnu aktivnost ni u njezinu nadležnost.

56 S jedne strane treba odbiti argumente Komisije koji se odnose na to da – s obzirom na namjeru zakonodavca Unije – samo dokumenti koji se odnose na njezinu administrativnu aktivnost, prema trenutačnom stanju pravila o pravu na pristup dokumentima kako ona proizlaze iz Uredbe br. 1049/2001, ulaze u područje primjene te uredbe.

57 Naime iako, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 2. Uredbe br. 1049/2001, „[o]tvorenost omogućuje građanima da tješnje sudjeluju u procesu odlučivanja i jamči da administracija uživa veću legitimnost i da je učinkovitija i odgovornija prema građanima u demokratskom sustavu“, ostaje činjenica – kao što to proizlazi iz sudske prakse navedene u gornjoj točki 43. – da iz široke definicije pojma dokument kako je ona navedena u članku 3. točki (a) Uredbe br. 1049/2001 kao i iz formulacije u članku 4. stavku 2. drugoj alineji te uredbe te samog postojanja izuzeća koje se odnosi na zaštitu sudskog postupka proizlazi da zakonodavac Unije – suprotno onome što Komisija tvrdi – nije namjeravao isključiti sudjelovanje institucija u sudskim postupcima iz prava građana na pristup dokumentima. Taj se zaključak tim više nameće jer u toj uredbi nije propisano niti da je sudjelovanje institucija u sudskim postupcima isključeno iz njezina područja primjene niti da je područje primjene ograničeno samo na njihovu administrativnu aktivnost.

58 Osim toga, pojašnjenja koja se nalaze u prijedlogu uredbe spomenute u gornjoj točki 55., u smislu da pravo na pristup dokumentima obuhvaća samo administrativne dokumente, nemaju utjecaja na namjeru zakonodavca, s obzirom na to da prema postupku suodlučivanja – predviđenom u članku 251. Ugovora o EZ-u (postao članak 294. UFEU-a), na temelju kojeg je donesena Uredba br. 1049/2001 u skladu s člankom 255. Ugovora o EZ-u (koji je sadržajno zamijenio članak 15. UFEU-a) – u slučaju kad Komisija ima pravo inicijative, uredbu donose Parlament i Vijeće nakon što su, ako je to potrebno, izmijenili prijedlog Komisije. Naime, Komisijin prvi prijedlog, a to je da se područje primjene prava na pristup ograniči samo na administrativne dokumente, ne nalazi se u verziji članka 3. točke (a) Uredbe br. 1049/2001 koja je usvojena.

59 Osim toga, kad je riječ o argumentima koji se u tom kontekstu odnose na to da sporni podnesci predstavljaju dokumente Suda ili dokumente koje je on strankama poslao prilikom obavljanja svoje sudske aktivnosti, pa da su zato isključeni iz prava na pristup dokumentima, valja primijetiti da su ti argumenti po svojem sadržaju jednaki onima razmatranima u donjim točkama 67. do 112. koji se odnose na utjecaj članka 15. stavka 3. četvrtog podstavka UFEU-a na područje primjene Uredbe br. 1049/2001 i na isključenje spornih podnesaka, zbog njihove posebne naravi, iz područja primjene te uredbe. Stoga, u tom smislu valja uputiti na analizu iz navedenih točaka.

60 S druge strane, valja, kao što to čine tužitelj i Kraljevina Švedska, smatrati da Komisija isto tako pogrešno tvrdi da joj sporni podnesci nisu bili poslani pri izvršavanju njezinih ovlasti.

61 Naime, kao što to proizlazi iz gornjih točaka 44. i 45., sporni su podnesci Komisiji poslani u okviru postupka radi utvrđivanja povrede obveze koji je pokrenula pri izvršavanju svojih ovlasti na temelju članka 226. Ugovora o EZ-u (postao članak 258. UFEU-a). Komisija ih je stoga primila u izvršavanju svojih ovlasti.

62 S obzirom na sve prethodno navedeno, valja zaključiti da sporni podnesci predstavljaju dokumente koje čuva institucija u smislu članka 2. stavka 3. Uredbe br. 1049/2001, u vezi s člankom 3. točkom (a) te uredbe. Imajući u vidu odredbe te uredbe, iz toga slijedi da navedeni podnesci ulaze u područje primjene te uredbe.

63 U tim okolnostima, kao što to proizlazi iz donje točke 34., valja u nastavku ispitati sprečava li članak 15. stavak 3. četvrti podstavak UFEU-a primjenu Uredbe br. 1049/2001 na sporne podneske zbog njihove specifične naravi.

Utjecaj članka 15. stavka 3. četvrtog podstavka UFEU-a na primjenu Uredbe br. 1049/2001

64 Tužitelj kojeg podupire Kraljevina Švedska načelno tvrdi da s obzirom na to da iz sudske prakse proizlazi da podnesci Komisije ulaze u područje primjene Uredbe br. 1049/2001, u njega treba uključiti i podneske države članice koje Sud Komisiji pošalje u okviru sudskog postupka. Osim toga, tužitelj s jedne strane primjećuje da to shvaćanje nije dovedeno u pitanje ni člankom 15. stavkom 3.

UFEU-a, kojim je propisan samo minimalni standard za pristup dokumentima institucija, ni pravilima koja se primjenjuju na dokumente Suda, s tim da se potonja ne primjenjuju na stranke u postupku. S druge strane, izuzeće predviđeno u članku 4. stavku 2. drugoj alineji Uredbe br. 1049/2001, koje se odnosi na zaštitu sudskog postupka, kao i potonji članak u svojoj cjelini, ne bi imali učinka kad podnesci koje posjeduje Komisija ne bi ulazili u područje primjene uredbe.

65 Kraljevina Švedska s jedne strane dodaje da činjenica da su podnesci neke države članice na Sudu obuhvaćeni člankom 15. stavkom 3. četvrtim podstavkom UFEU-a nije relevantna za činjenicu da se Uredba br. 1049/2001 primjenjuje onda kad su navedeni podnesci poslani Komisiji, s tim da iz sudske praske također proizlazi da se ta uredba primjenjuje na podneske države članice. S druge strane, suprotno tvrdnjama Komisije, dodaje da činjenica da su podnesci države članice uključeni u područje primjene Uredbe br. 1049/2001, članak 15. stavak 3. četvrti podstavak UFEU-a ne lišava učinka, s obzirom na to da se zaštita sudskog postupka po potrebi može osigurati uskraćivanjem pristupa koje se temelji na članku 4. stavku 2. drugoj alineji Uredbe br. 1049/2001.

66 Komisija načelno odgovara da, za razliku od njezinih podnesaka, podneske države članice treba smatrati dokumentima Suda koji ulaze u njegovu sudsku aktivnost, tako da su ti podnesci – imajući u vidu članak 15. stavak 3. četvrti podstavak UFEU-a – isključeni iz općeg prava na pristup dokumentima i na njih se primjenjuju posebna pravila o pristupu sudskim dokumentima. Bilo koje tumačenje koje bi dopuštalo pristup podnescima države članice učinilo bi besmislenim članak 15. stavak 3. četvrti podstavak UFEU-a kao i posebna pravila o pristupu sudskim dokumentima.

67 Najprije je važno podsjetiti da prema sudskoj praksi iz teksta relevantnih odredbi Ugovora, strukture Uredbe br. 1049/2001 i ciljeva propisa Unije na tom području proizlazi da je sudska aktivnost kao takva isključena iz područja primjene prava na pristup dokumentima koje je utvrđeno tim propisima (presuda Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra*, EU:C:2010:541, t. 79.).

68 Naime, s jedne strane kada je riječ o mjerodavnim odredbama Ugovora, iz članka 15. UFEU-a – koji je proširujući područje primjene načela transparentnosti zamijenio članak 255. Ugovora o EZ-u na temelju kojeg je donesena Uredba br. 1049/2001 – vrlo jasno proizlazi da Sud na temelju stavka 3. četvrtog podstavka tog članka podliježe obvezi transparentnosti samo kad obavlja administrativne zadaće (vidjeti u tom smislu presudu Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra*, EU:C:2010:541, t. 80. i 81.). Iz toga slijedi da je isključenje Suda na temelju članka 15. stavka 3. četvrtog podstavka UFEU-a iz institucija koje prema članku 15. stavku 3. UFEU-a podliježu navedenim obvezama opravdano upravo u odnosu na narav sudske aktivnosti koju Sud mora obavljati sukladno članku 19. stavku 1. prvom podstavku UEU-a (vidjeti analogijom presudu Švedska i dr./API i Komisija, točku 15. *supra*, EU:C:2010:541, t. 82.).

69 S druge strane, to tumačenje potvrđuje i struktura Uredbe br. 1049/2001, čiji pravni temelj predstavlja sam članak 255. Ugovora o EZ-u. Naime, kako Sud nije naveden u članku 1. točki (a) te uredbe kojim se pobliže određuje njezino područje primjene, potonji je time isključen iz institucija koje podliježu obvezi transparentnosti koja je njime propisana, dok je člankom 4. te uredbe propisan jedan od izuzetaka od prava na pristup dokumentima institucija i to upravo zbog zaštite sudskog postupka (presuda Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra*, EU:C:2010:541, t. 83.).

70 Na drugome mjestu valja podsjetiti da je Sud, kad je riječ o podnescima Komisije, presudio da podnesci koji su u okviru sudskog postupka podneseni sudovima Unije imaju vrlo specifične karakteristike jer po samoj svojoj naravi u većoj mjeri predstavljaju dio sudske aktivnosti navedenih sudova nego dio Komisijine administrativne aktivnosti, pri čemu potonja ne zahtijeva jednak opseg pristupa dokumentima kao i zakonodavna djelatnost neke institucije Unije (presuda Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra*, EU:C:2010:541, t. 77.).

71 Naime, ti su podnesci prema toj sudskoj praksi sastavljeni isključivo u svrhu navedenog sudskog postupka i čine njegov osnovni element. Tužitelj upravo aktom kojim pokreće postupak određuje predmet spora i stranke upravo u okviru pisanog dijela tog postupka – jer usmeni dio nije obvezan – sucu Unije dostavljaju elemente na temelju kojih će donijeti svoju sudsku odluku (presuda Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra*, EU:C:2010:541, t. 78.).

72 Na trećemu mjestu, valja utvrditi da podnesci koje država članica podnosi Sudu u okviru postupka zbog povrede obveze koji je protiv nje pokrenula Komisija imaju – poput Komisijinih podnesaka – specifične karakteristike jer po samoj svojoj naravi također predstavljaju dio sudske aktivnosti Suda.

73 Naime, budući da se tužena država članica prema sudskoj praksi u svojim podnescima među ostalim može pozivati na sve razloge kojima raspolaže kako bi osigurala svoju obranu (presude od 16. rujna 1999., Komisija/Španjolska, C-414/97, Zb., EU:C:1999:417, t. 19. i od 15. veljače 2007., Komisija/Nizozemska, C-34/04, Zb., EU:C:2007:95, t. 49.), valja smatrati da se u podnescima tužene države članice, kojima odgovara na prigovore Komisije koji određuju predmet spora, Sudu dostavljaju elementi na temelju kojih će donijeti svoju sudsku odluku.

74 Na četvrtome mjestu, iz sudske prakse o izuzeću koje se odnosi na zaštitu sudskog postupka u smislu članka 4. stavka 2. druge alineje Uredbe br. 1049/2001 jasno proizlazi da podnesci Komisije ulaze u područje primjene te uredbe, unatoč tomu što – kao što je to navedeno u gornjoj točki 70. – predstavljaju dio sudske aktivnosti sudova Unije i što potonja aktivnost prema članku 15. stavku 3. četvrtom podstavku UFEU-a ne ulazi u pravo na pristup dokumentima.

75 Naime, najprije valja reći da iz te sudske prakse proizlazi da pojam „sudski postupak“ treba razumjeti na način da je zaštiti javnog interesa protivno otkrivanje sadržaja dokumenata koji su sastavljeni isključivo u svrhu posebnog sudskog postupka (vidjeti presudu od 6. srpnja 2006., Franchet i Byk/Komisija, T-391/03 i T-70/04, Zb., EU:T:2006:190, t. 88. i 89. i navedenu sudsku praksu; presudu od 3. listopada 2012., Jurašinović/Vijeće, T-63/10, Zb., EU:T:2012:516, t. 66.). Potonji pojam ne obuhvaća samo podneske i akte koji su podneseni, interne dokumente o ispitivanju postupka koji je u tijeku, već i obavijesti o predmetu između glavne uprave o kojoj je riječ i pravne službe ili odvjetničkog ureda (gore navedene presude Franchet i Byk/Komisija, EU:T:2006:190, t. 90. i Jurašinović/Vijeće, EU:T:2012:516, t. 67.).

76 Nadalje, Opći je sud na temelju te definicije pojma „sudskog postupka“ presudio da podnesci koje Komisija podnese sucu Unije ulaze u područje primjene izuzeća koje se odnosi na zaštitu sudskog postupka, propisanog u članku 4. stavku 2. drugoj alineji Uredbe br. 1049/2001, u mjeri u kojoj se odnose na zaštićeni interes (presuda API/Komisija, točka 41. *supra*, EU:T:2007:258, t. 60.).

77 Naposljetku, Sud je priznao postojanje opće pretpostavke prema kojoj otkrivanje podnesaka koje je institucija podnijela u okviru sudskog postupka ugrožava zaštitu tog postupka u smislu članka 4. stavka 2. druge alineje Uredbe br. 1049/2001 dok je navedeni postupak u tijeku (presuda Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra*, EU:C:2010:541, t. 94.).

78 Činjenica da su u tim presudama podnesci institucije uključeni u područje primjene izuzeća koje se odnosi na zaštitu sudskog postupka, pretpostavlja – kao što to ispravno primjećuju tužitelj i Kraljevina Švedska, a što uostalom priznaje i Komisija – da takvi podnesci, unatoč njihovim specifičnim karakteristikama kako su one sažete u gornjim točkama 70. i 71., ulaze u područje primjene Uredbe br. 1049/2001, a da pritom na taj zaključak ne utječe isključenje sudske aktivnosti Suda iz područja primjene prava na pristup dokumentima na temelju članka 15. stavka 3. četvrtog podstavka UFEU-a.

79 Iz prethodno navedenoga slijedi da podnesci koje institucija podnese sudovima Unije, unatoč tomu što su dio sudske aktivnosti tih sudova, nisu, zbog članka 15. stavka 3. četvrtog podstavka UFEU-a, isključeni iz prava na pristup dokumentima.

80 Naime, valja prema analogiji smatrati da podnesci poput spornih podnesaka, koje država članica podnese u okviru postupka zbog povrede obveze, ne ulaze – kao ni podnesci Komisije – u isključenje od prava na pristup dokumentima, koje je, kada je riječ o sudskoj aktivnosti Suda, utvrđeno člankom 15. stavkom 3. četvrtim podstavkom UFEU-a.

81 Naime, osim činjenice da podnesci koje je sastavila Komisija i oni koje je država članica sastavila u svrhu sudskog postupka imaju zajedničke specifične karakteristike, kao što to proizlazi iz gornjih točaka 72. i 73., valja primijetiti da ni članak 15. stavak 3. četvrti podstavak UFEU-a ni činjenica da ti podnesci potječu od različitih autora ni narav tih podnesaka ne nalažu da se u cilju njihova uključenja u područje primjene prava na pristup dokumentima pravi razlika između podnesaka koji potječu od Komisije i onih koji potječu od države članice. Iz toga, suprotno onome što je Komisija navela na raspravi, među ostalim slijedi da se članak 15. stavak 3. četvrti podstavak UFEU-a ne može tumačiti na način da je njime, kada je riječ o pristupu podnescima koji su sastavljeni u svrhu sudskog postupka, propisano bilo kakvo pravilo o autoru kojim se nalaže razlikovanje podnesaka koje je sastavila institucija u svrhu sudskog postupka i onih koje je podnijela država članica u okviru sudskog dijela postupka zbog povrede obveze.

82 S druge strane, valja razlikovati s jedne strane isključenje sudske aktivnosti Suda iz prava na pristup dokumentima na temelju članka 15. stavka 3. četvrtog podstavka UFEU-a od podnesaka sastavljenih u svrhu takvog postupka, koji – iako čine dio navedene sudske aktivnosti – ipak ne ulaze u isključenje utvrđeno navedenom odredbom, pa za razliku od prvih podliježu pravu na pristup dokumentima.

83 Stoga se članku 15. stavku 3. četvrtom podstavku UFEU-a ne protivi uključenje spornih podnesaka u područje primjene Uredbe br. 1049/2001, ako su naime ispunjeni uvjeti za primjenu potonje uredbe, i ne dovodeći u pitanje primjenu, ako je to potrebno, jednog od izuzeća iz članka 4. navedene uredbe i mogućnost propisanu stavkom 5. te odredbe da država članica o kojoj je riječ od dotične institucije zatraži da ne objavi njezine podneske.

84 Komisija taj zaključak nije dovela u pitanje svojim argumentima.

85 Na prvome mjestu, Komisija smatra da treba razlikovati njezine vlastite podneske od podnesaka države članice. Potonje, kad su upućeni Sudu, treba smatrati dokumentima Suda koji su dio njegove sudske aktivnosti, tako da su ti podnesci, sukladno članku 15. stavku 3. četvrtom podstavku UFEU-a, isključeni iz prava na pristup dokumentima i na njih se primjenjuju posebna pravila o pristupu sudskim dokumentima. Takvo razlikovanje proizlazi uostalom i iz sudske prakse. Naime, najprije valja reći da je Sud, kad je u svojoj presudi Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra* (EU:C:2010:541) odlučio samo o podnescima Komisije, a da pritom nije spomenuo podneske države članice, potonje očito namjeravao isključiti iz područja primjene Uredbe br. 1049/2001. Nadalje, razmatranja iz točke 87. navedene presude po pitanju ravnopravnosti stranaka imala bi smisla samo ako se s podnescima Komisije i onima države članice postupa različito. Naposljetku, sudska praksa prema kojoj stranka može objaviti svoje vlastite podneske ne znači da je institucija dužna dati pristup podnescima države članice i bila bi suvišna kad bi Komisija bila dužna otkriti i podneske države članice.

86 U tom pogledu, valja kao prvo istaknuti da – suprotno argumentima Komisije – u vezi s utjecajem članka 15. stavka 3. četvrtog podstavka UFEU-a na pravo na pristup dokumentima, ne treba razlikovati podneske te institucije i podneske države članice, kao što to načelno proizlazi iz gornje točke 81. Međutim, iz sudske prakse iz gornjih točaka 70. i 71. nikako ne proizlazi da podneske Komisije, u mjeri u kojoj su dio sudske aktivnosti suda pred kojim je pokrenut postupak, treba smatrati njegovim dokumentima i stoga ih dodijeliti potonjem. S druge strane, kao što to uostalom priznaje Komisija, njezini vlastiti podnesci ulaze u područje primjene Uredbe br. 1049/2001.

87 U svakom slučaju važno je dodati, kao što je to Komisija pojasnila na raspravi dok je odgovarala na pitanje Općeg suda, da se njezin zaključak temelji na pretpostavci prema kojoj i njezini vlastiti podnesci i oni države članice – zbog činjenice da su mu poslani – postaju dokumenti Suda, pri čemu

Komisija smatra da njezini vlastiti podnesci istodobno ostaju dokumenti te institucije i stoga imaju dvojnu narav. Međutim, valja utvrditi da time i sama Komisija priznaje da ta kvalifikacija njezinih vlastitih dokumenata kao dokumenata Suda, pod pretpostavkom da je točna, ni na koji način ne sprečava uključenje tih istih podnesaka u područje prava na pristup dokumentima.

88 U tim okolnostima, Komisijino razlikovanje vlastitih podnesaka i podnesaka države članice zapravo se više temelji na razlici u odnosu na činjenicu tko je njihov autor, nego na njihovu navodnom statusu dokumenata Suda. Međutim, u vezi s potonjim treba podsjetiti da ta razlika, kao što to u bitnome proizlazi iz gornje točke 81., nije takve naravi da može opravdati razliku u postupanju s podnescima koje je sastavila Komisija i s onima koji potječu od države članice.

89 Kao drugo, suprotno tvrdnjama Komisije, iz sudske prakse na koju se ona u tom smislu poziva ne proizlazi nikakva razlika između njezinih vlastitih podnesaka i onih države članice.

90 Naime najprije valja reći, kao što to uostalom primjećuje i Komisija, da pred Sudom u predmetu u kojem je donesena presuda Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra* (EU:C:2010:541), nije bio pokrenut postupak o pitanju pristupa podnescima države članice koje čuva Komisija. Stoga se iz te presude – s obzirom na to da se Sud ograničio na donošenje odluke o sporu koji je pred njime pokrenut – ne može zaključiti da je pristup dokumentima ograničen samo na podneske koje je sastavila institucija Unije, a da su podnesci države članice isključeni.

91 Nadalje, zbog tog istog razloga treba odbiti argument Komisije o razmatranjima Suda o pitanju ravnopravnosti stranaka jer se Sud, tvrdeći u točki 87. svoje presude Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra* (EU:C:2010:541), da „obvezi otkrivanja podliježe samo institucija kojoj je podnesen zahtjev za pristup dokumentima, a ne sve stranke u postupku“, nije izjasnio o situaciji u kojoj je zahtjev za pristup podnescima države članice podnesen Komisiji. Naime, iz obrazloženja u čijem kontekstu se nalazi točka 87. presude Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra* (EU:C:2010:541), a posebice iz čitanja te točke u vezi s točkom 91. iste presude, proizlazi da je Sud samo naveo da bi ravnopravnost stranaka mogla biti ugrožena kad bi institucija imala obvezu odobriti pristup vlastitim pismenima o sudskom postupku koji je u tijeku, ako bi obveza transparentnosti sukladno pravilima iz Uredbe br. 1049/2001 bila propisana samo za instituciju kojoj je podnesen zahtjev, a ne i za druge stranke u sudskom postupku.

92 Usto, treba s jedne strane reći da je to razmatranje iz točke 87. presude Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra* (EU:C:2010:541), smješteno u kontekst koji se razlikuje od konteksta ovog predmeta. Naime, ono ulazi u ispitivanje dosega izuzeća koje se odnosi na zaštitu sudskog postupka, kako ono proizlazi iz članka 4. stavka 2. druge alineje Uredbe br. 1049/2001, kada je riječ o zahtjevu za pristup podnescima Komisije o sudskom postupku koji je u tijeku. U tim je okolnostima Sud u točki 86. te presude istaknuo da bi kritike protiv podnesaka, dane izvan njihovoga stvarnoga pravnoga konteksta, mogle utjecati na stajalište koje institucija brani pred sudovima Unije kad bi sadržaj tih podnesaka Komisije bio predmet javne rasprave, a zatim je u točki 87. svoje presude naveo da bi takva situacija mogla narušiti ravnotežu stranaka ako bi samo institucija bila dužna otkriti svoje podneske u slučaju kad je podnesen zahtjev za pristup dokumentima. Nasuprot tome, ovaj se predmet odnosi na zahtjev za pristup podnescima o okončanom postupku, tako da u ovom slučaju nisu relevantna razmatranja koja se odnose na ravnopravnost stranaka, kako su navedena u točkama 86. i 87. presude Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra* (EU:C:2010:541). S druge strane, glede pokušaja Komisije da argumentom koji se odnosi na točku 87. te presude istakne da svaka stranka u sudskom postupku slobodno raspolaže vlastitim podnescima, valja uputiti na donje točke 93. do 97. u kojima je taj argument ispitan.

93 Naposljetku, kada je riječ o argumentu koji se odnosi na ovlast države članice da raspolaže podnescima koje je sastavila u svrhu sudskog postupka, valja podsjetiti da iz sudske prakse uistinu proizlazi da nijedno pravilo ili odredba ne ovlašćuje niti sprečava stranke u postupku da trećim stranama otkriju vlastite podneske i da, osim u iznimnim slučajevima u kojima bi otkrivanje dokumenta moglo naštetiti

dobrom sudovanju, vrijedi načelo da su stranke slobodne otkriti svoje vlastite podneske (rješenje od 3. travnja 2000., Njemačka/Parlament i Vijeće, C-376/98, Zb., EU:C:2000:181, t. 10. i presuda API/Komisija, točka 41. *supra*, EU:T:2007:258, t. 88.).

94 Stoga se uključenje spornih podnesaka u područje primjene prava na pristup dokumentima i slijedom toga, u područje primjene Uredbe br. 1049/2001., ne protivi sudskoj praksi navedenoj u gornjoj točki 93.

95 Naime, s jedne strane treba reći da ni Sud ni Opći sud u sudskoj praksi navedenoj u gornjoj točki 93. nisu ispitali područje primjene prava na pristup dokumentima. Nisu odlučili ni o postojanju ni, ako je to slučaj, o opsegu ovlasti stranke da se protivi otkrivanju svojih podnesaka od strane druge stranke u postupku.

96 Osim toga, valja u svakom slučaju istaknuti da se ovaj predmet odnosi na zahtjev za pristup podnescima o sudskom postupku koji je u trenutku podnošenja navedenog zahtjeva već bio okončan. S druge strane, razmatranja navedena u gornjoj točki 93. odnosila su se na otkrivanje pismena o sudskim postupcima koji su u tijeku. Naime, čak i bez potrebe odlučivanja o opsegu ovlasti svake stranke da slobodno raspolaže svojim podnescima, što bi stranci o kojoj je riječ omogućilo da se protivi svakom obliku otkrivanja sadržaja svojih vlastitih podnesaka, valja navesti da za tu ovlast, nakon okončanja sudskog postupka, vrijede određena ograničenja. Naime, argumenti iz navedenih podnesaka su nakon okončanja sudskog postupka, barem u obliku sažetka, već postali javni jer se o njihovu sadržaju već eventualno raspravljalo na javnoj raspravi i jer je taj sadržaj, ako je to slučaj, ponovljen u presudi kojom je taj postupak okončan (vidjeti u tom smislu presudu API/Komisija, točka 41. *supra*, EU:T:2007:258, t. 106.). Osim toga, sadržaj podnesaka države članice može biti iznesen u podnescima koje je institucija Unije sastavila u svrhu tog istog postupka, bilo u sažetom obliku ili putem argumenata iznesenih u okviru odgovora od strane institucije. Stoga eventualno otkrivanje vlastitih podnesaka od strane potonje daje – ako je to slučaj – određen pristup sadržaju podnesaka države članice o kojoj je riječ.

97 S druge strane, kad je u ovom slučaju riječ o podnescima koje je sastavila država članica, valja podsjetiti da je člankom 4. stavkom 5. Uredbe br. 1049/2001 propisano da država članica može od institucije zatražiti da bez njezine prethodne suglasnosti ne objavi dokument koji potječe iz te države članice. Sukladno sudskoj praksi, tom se odredbom državi članici daje mogućnost sudjelovanja u donošenju odluke za čije donošenje je zadužena institucija i u tu se svrhu utvrđuje postupak odlučivanja kako bi se odlučilo je li odobrenje pristupa predmetnom dokumentu protivno materijalnim izuzećima koja su nabrojena u članku 4. stavcima 1. do 3. (presuda Njemačka/Komisija, točka 40. *supra*, Zb., EU:T:2012:75, t. 31.; vidjeti također u tom smislu presudu Švedska/Komisija, točka 39. *supra*, EU:C:2007:802, t. 76., 81., 83. i 93.). Iako je točno da tom odredbom državi članici o kojoj je riječ nije dano pravo općeg i bezuvjetnog veta da se po vlastitoj diskreciji protivi otkrivanju dokumenata koji od nje potječu i koje čuva institucija (presuda Švedska/Komisija, točka 39. *supra*, EU:C:2007:802, t. 75.), ipak joj je njome omogućeno da sudjeluje u odlučivanju o dozvoli pristupa predmetnom dokumentu, pa i kada je riječ o podnescima sastavljenima u svrhu sudskog postupka.

98 Na drugome mjestu Komisija tvrdi da bi i članak 15. stavak 3. četvrti podstavak UFEU-a i posebna pravila o pristupu sudskim dokumentima izgubili smisao i da bi ih bilo lakše zaobići kad bi pristup podnescima koje je država članica sastavila u svrhu sudskog postupka trebao biti dopušten. Naime, tada bi bilo moguće od Komisije sustavno tražiti pristup preslikama svih dokumenata koji su joj poslani u okviru svakog sudskog postupka, a sudac ne bi mogao dopustiti pristup tim podnescima. Uostalom, osim o zaobilaženju posebnih pravila, samo postojanje prava na pristup podnescima drugih stranaka ovisilo bi, u svakome slučaju, o tome sudjeluje li Komisija u nekom sudskom postupku ili ne, što bi bilo protivno sustavu na kojem se temelje te odredbe.

99 Najprije treba odbiti argument Komisije koji se odnosi na zaobilaženje posebnih pravila o pristupu dokumentima koji se odnose na sudske postupke.

100 U tom smislu, s jedne strane valja podsjetiti da je dakako – kad je riječ o podnescima Komisije – bilo presuđeno da bi otkrivanje navedenih podnesaka dok je sudski postupak u tijeku štetilo posebnostima te kategorije dokumenata i dovelo bi do toga da bi značajan dio sudskog postupka bio podvrgnut načelu transparentnosti, što bi za posljedicu imalo to da bi isključenje Suda, sukladno članku 15. stavku 3. četvrtom podstavku UFEU-a, iz institucija na koje se primjenjuje načelo transparentnosti u velikom dijelu bilo lišeno svojega korisnog učinka (vidjeti u tom smislu presudu Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra*, EU:C:2010:541, t. 95.). Također je presuđeno da ni Statut Suda ni poslovnici sudova Unije ne predviđaju pravo trećih strana na pristup podnescima koji su sucu podneseni u okviru sudskog postupka (presuda Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra*, EU:C:2010:541, t. 99.).

101 Međutim, iz te iste sudske prakse proizlazi da razmatranja iz gornje točke 100. nisu takve naravi da bi odredbe Uredbe br. 1049/2001 bile neprimjenjive na zahtjev za pristup podnescima o sudskom postupku.

102 Naime, razmatranja iz gornje točke 100. uzeta su u obzir u svrhu tumačenja izuzeća koje se odnosi na zaštitu sudskog postupka, kako je ono predviđeno u članku 4. stavku 2. drugoj alineji Uredbe br. 1049/2001 (vidjeti u tom smislu presudu Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra*, EU:C:2010:541, t. 94., 95., 99., 100. i 102.), što nužno znači da ona ni na koji način ne sprečavaju primjenu navedene uredbe. Međutim, suprotno tvrdnjama Komisije, imajući u vidu gornje točke 72., 73. i 81., valja istaknuti da ta ista razmatranja vrijede i u kontekstu zahtjeva za pristup podnescima države članice.

103 S druge strane valja podsjetiti da iako je svrha Uredbe br. 1049/2001 javnosti dati pravo na najširi mogući pristup dokumentima institucija, to je pravo ipak, s obzirom na sustav izuzeća propisan u članku 4. te uredbe, podložno određenim ograničenjima na temelju javnog ili privatnog interesa (presude od 28. lipnja 2012, Komisija/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, Zb., EU:C:2012:393, t. 111. i Komisija/Agrofert Holding, C-477/10 P, Zb., EU:C:2012:394, t. 53.). Osim toga, iz članka 15. stavka 3. četvrtog podstavka UFEU-a i Uredbe br. 1049/2001 proizlazi da ograničenja primjene načela transparentnosti u odnosu na sudsku aktivnost imaju jednak cilj, a to je da se osigura izvršavanje prava na pristup dokumentima institucija a da se pritom ne dovede u pitanje zaštita sudskog postupka (vidjeti u tom smislu presudu Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra*, EU:C:2010:541, t. 84.).

104 Stoga se zaštita sudskog postupka, suprotno onome što tvrdi Komisija, ako je to potrebno može osigurati primjenom izuzeća propisanog člankom 4. stavkom 2. drugom alinejom Uredbe br. 1049/2001, s tim da se prema sudskoj praksi, prilikom tumačenja izuzeća koje se odnosi na zaštitu sudskog postupka, može imati u vidu činjenica da posebnim pravilima o sudovima Unije nije propisano pravo trećih strana na pristup podnescima koji su navedenim sudovima podneseni u okviru sudskog postupka (vidjeti u tom smislu presudu Švedska i dr./API i Komisija, točka 15. *supra*, EU:C:2010:541, t. 100.).

105 Zato uključivanje spornih podnesaka u područje primjene Uredbe br. 1049/2001 ne šteti cilju posebnih pravila o pristupu dokumentima o sudskom postupku.

106 Taj zaključak uostalom potvrđuje i činjenica da je Sud, primjenom kodeksa ponašanja u vezi s javnim pristupom dokumentima Vijeća i Komisije (SL 1993., L 340, str. 41.), već presudio da se iz prava svake osobe da nepristrani sud pravično ispita njezin slučaj ne može nužno zaključiti da je sud pred kojim se vodi postupak jedini ovlašten odobriti pristup dokumentima o sudskom postupku o kojima je riječ, i to posebno zato što je opasnost od ugrožavanja neovisnosti suca u dostatnoj mjeri uzeta u obzir navedenim kodeksom i sudskom zaštitom na razini Unije u odnosu na akte kojima Komisija odobrava pristup dokumentima koje čuva (presuda od 11. siječnja 2000., Nizozemska i van der Wal/ Komisija, C-174/98 P i C-189/98 P, Zb., EU:C:2000:1, t. 17. i 19.). Stoga se u nedostatku posebnih odredbi propisanih u tu svrhu ne može prihvatiti da se područje primjene Uredbe br. 1049/2001 može ograničiti zbog toga što odredbe Statuta Suda i poslovnika sudova Unije ne uređuju pristup trećih

strana dokumentima (presuda API/ Komisija, točka 41. *supra*, EU:T:2007:258, t. 89.; vidjeti također u tom smislu i analogijom presudu od 7. prosinca 1999., Interporc/Komisija, T-92/98, Zb., EU:T:1999:308, t. 37., 44. i 46.).

107 Nadalje, u dijelu u kojem Komisija tvrdi da bi to uključenje imalo za učinak odobravanje zahtjeva za pristup svim dokumentima koje sudovi Unije pošalju Komisiji, uključujući uza sve podneske svih stranaka i zapisnike s rasprave, valja istaknuti da zaključak iz gornje točke 83., prema kojem podnesci države članice koji su instituciji poslani u okviru sudskog postupka prema definiciji nisu isključeni iz područja primjene Uredbe br. 1049/2001, ni na koji način ne prejudicira odgovor na različito pitanje, a to je obuhvaća li područje primjene navedene uredbe i akte koje je sam sud donio i koje je instituciji poslao u okviru sudskog postupka. Naime, budući da je predmet ovoga spora, prema jedinom tužbenom razlogu tužitelja, samo ocjena zakonitosti Komisijine odluke kojom tužitelju odbija odobriti pristup spornim podnescima, Opći sud u ovom slučaju ne treba donijeti odluku o pitanju primjenjuje li se Uredba br. 1049/2001 i na druge dokumente koji su instituciji poslani u okviru sudskog postupka, kao što su primjerice zapisnici s rasprava. Naime, sudac Unije prema sudskoj praksi ne može odlučivati *ultra petita* (presude od 14. prosinca 1962., Meroni/Haute Autorité, 46/59 i 47/59, Zb., EU:C:1962:44, str. 801. i od 28. lipnja 1972., Jamet/ Komisija, 37/71, Zb., EU:C:1972:57, t. 12.).

108 Usto, kad je riječ o argumentu Komisije prema kojem bi uključenje podnesaka drugih stranaka u sudskom postupku u područje primjene Uredbe br. 1049/2001 imalo za učinak otvaranje pristupa svim dokumentima svih stranaka u postupku i kad bi posljedica toga bila da samo postojanje takvog prava na pristup ovisi o sudjelovanju u dotičnom sudskom postupku, valja podsjetiti da se sukladno sudskoj praksi iz gornje točke 106. područje primjene Uredbe br. 1049/2001, u nedostatku posebnih odredbi propisanih u tu svrhu, ne može ograničiti zbog toga što odredbe Statuta Suda i poslovnika sudova Unije ne uređuju pravo trećih osoba na pristup dokumentima. U tim okolnostima i bez ulaženja u pitanje – imajući u vidu razmatranja iz gornje točke 107. – koje se razlikuje od onoga koje je postavljeno u ovom postupku, o uključenju svakog podneska koji je bilo koja stranka sastavila u okviru sudskog postupka u područje primjene prava na pristup dokumentima, valja smatrati da činjenica da eventualni pristup takvim podnescima u slučaju zahtjeva podnesenog instituciji ovisi o sudjelovanju potonje u predmetnom sudskom postupku ne može ograničiti područje primjene Uredbe br. 1049/2001. Naime, ta je ovisnost samo posljedica činjenice da ne postoje posebne odredbe kojima bi se pred sudovima Unije uredio pristup trećih osoba podnescima koji su sastavljeni u svrhu sudskog postupka.

109 Naposljetku, u dijelu u kojem Komisija nastoji tvrditi da se zahtjevi za pristup podnescima države članice moraju uputiti Sudu ili državi članici koja je autor navedenih podnesaka, valja s jedne strane podsjetiti da se – kada je riječ o eventualnoj obvezi da se zahtjev za pristup spornim podnescima uputi Sudu – prema sudskoj praksi iz gornje točke 106., iz prava svake osobe da nepristrani sud pravično ispita njezin slučaj ne može nužno zaključiti da je sud pred kojim se vodi postupak jedini ovlašten odobriti pristup dokumentima o sudskom postupku o kojima je riječ. Naime, sukladno odredbama navedene uredbe, zahtjev za pristup dokumentima može se poslati Komisiji u odnosu na dokumente koje ona čuva, ako su ispunjeni uvjeti za primjenu Uredbe br. 1049/2001.

110 S druge strane, kada je riječ o eventualnoj obvezi da se zahtjev podnese državi članici koja je autor spornih podnesaka, valja istaknuti da je zakonodavac Unije donošenjem Uredbe br. 1049/2001 ukinuo pravilo o autoru na temelju kojega zahtjev za pristup dokumentu, kad je autor dokumenta koji čuva institucija treća strana, treba poslati izravno autoru tog dokumenta (presuda Švedska/Komisija, točka 39. *supra*, EU:C:2007:802, t. 56. i Njemačka/Komisija, točka 40. *supra*, EU:T:2012:75, t. 28.), što Komisija uostalom ne osporava.

111 Osim toga, suprotno tvrdnjama koje je Komisija iznijela na raspravi, takva obveza podnošenja zahtjeva za pristup državi članici koja je autor spornih podnesaka ne može uostalom proizlaziti iz članka 15. stavka 3. četvrtog podstavka UFEU-a, koji se – kao što to proizlazi iz razmatranja iz gornje točke 81. – ne može tumačiti na način da je njime što se tiče pitanja pristupa podnescima sastavljenima u svrhu

sudskog postupka ponovno uvedeno pravilo o autoru. Naime, osim činjenice da ta odredba ne sadrži nijedno izričito pravilo u tom smislu, iz navedenih razmatranja u gornjoj točki 81. proizlazi da ni navedena odredba, a ni narav podnesaka o kojima je riječ ne nalažu da se u cilju njihova uključivanja u područje primjene prava na pristup dokumentima razlikuju podnesci koji potječu od Komisije i oni koji potječu od države članice.

112 Imajući u vidu sva prethodna razmatranja, valja utvrditi da sporni podnesci – suprotno onome što navodi Komisija, a da pritom nije potrebno ispitati druge argumente koje je tužitelj iznio u tom smislu – ne predstavljaju dokumente Suda koji bi zbog toga, imajući u vidu odredbe članka 15. stavka 3. četvrtog podstavka UFEU-a, bili isključeni iz područja primjene prava na pristup dokumentima i stoga iz područja primjene Uredbe br. 1049/2001.

113 Imajući u vidu sva prethodna razmatranja i posebice zaključke iz gornjih točaka 48. i 83., valja zaključiti da je Komisija, smatrajući u odluci od 3. travnja 2012. da sporni podnesci ne ulaze u područje primjene Uredbe br. 1049/2001, povrijedila članak 2. stavak 3. te uredbe.

114 Zato valja prihvatiti jedini tužbeni razlog, a stoga i zahtjev za poništenje odluke od 3. travnja 2012, u dijelu u kojem je tužitelju njome uskraćen pristup spornim podnescima.

Troškovi

115 Na prvome mjestu, kad je riječ o troškovima tužitelja i Komisije, člankom 87. stavkom 2. Poslovnika propisano je da je stranka koja ne uspije u postupku dužna, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Naime, sukladno odredbama članka 87. stavka 3. Poslovnika, Opći sud zbog izvanrednih okolnosti može podijeliti troškove ili odlučiti da svaka stranka snosi vlastite troškove. Osim toga, Opći sud u slučaju obustave postupka o troškovima odlučuje po slobodnoj ocjeni na temelju članka 87. stavka 6. Poslovnika.

116 U ovom slučaju, kao što je to Opći sud u gornjem tekstu utvrdio, iako je tužba postala bespredmetna u dijelu u kojom se njome traži poništenje odluke od 16. ožujka 2012., usvojena je u dijelu u kojem se njome traži djelomično poništenje odluke od 3. travnja 2012.

117 Međutim, Komisija je na raspravi zahtijevala da se u slučaju djelomičnog poništenja odluke od 3. travnja 2012. tužitelju naloži snošenje vlastitih troškova zbog izvanrednih okolnosti. Zahtjev je obrazložila objavljivanjem na tužiteljevoj internetskoj stranici odgovora na tužbu, replike i intervencijskog podneska Kraljevine Švedske kao i dopisa koje su Komisija i tužitelj razmijenili u vezi s tom objavom. Komisija smatra da je tužitelj, objavom navedenih dokumenata o sudskom postupku koji je u tijeku, povrijedio načelo ravnopravnosti stranka i načelo dobrog sudovanja.

118 U tom pogledu valja podsjetiti da stranke na temelju pravila kojima je uređeno postupanje s predmetima pred Općim sudom uživaju zaštitu od neprimjerene uporabe postupovnih dokumenata (presuda od 17. lipnja 1998., Svenska Journalistförbundet/Vijeće, T-174/95, Zb., EU:T:1998:127, t. 135.). Tako prema članku 5. stavku 8. Uputa za tajnika Općeg suda, nijedna treća osoba privatnog ili javnog prava ne može pristupiti spisu predmeta ili postupovnim aktima bez izričitog odobrenja predsjednika Općeg suda ili, kad je predmet još u tijeku, predsjednika sastava suda koji postupa u predmetu, nakon što se saslušaju stranke, pri čemu se to odobrenje može dati samo na pisani zahtjev kojemu je priloženo detaljno obrazloženje opravdanog interesa za uvid u spis.

119 Tom je odredbom izraženo opće načelo dobrog sudovanja na temelju kojeg stranke imaju pravo braniti svoje interese neovisno o svim vanjskim utjecajima, a osobito neovisno o utjecaju javnosti (presuda Svenska Journalistförbundet/Vijeće, točka 118. *supra*, EU:T:1998:127, t. 136.). Iz toga slijedi da stranka kojoj je odobren pristup postupovnim aktima druge stranke to pravo može koristiti samo u svrhu

vlastite obrane, isključujući svaki drugi cilj, kao što je to primjerice poticanje javnosti da kritizira argumente koje su iznijele druge stranke u postupku (presuda Svenska Journalistförbundet/Vijeće, točka 118. *supra*, EU:T:1998:127, t. 137.).

120 Prema sudskoj praksi, postupanje koje je protivno tom načelu predstavlja zlouporabu prava koju je moguće uzeti u obzir prilikom podjele troškova zbog izvanrednih okolnosti sukladno članku 87. stavku 3. Poslovnika (vidjeti u tom smislu presudu Svenska Journalistförbundet/Vijeće, točka 118. *supra*, EU:T:1998:127, t. 139. i 140.).

121 U ovom je slučaju nesporno da je tužitelj objavio određena pismena koja se odnose na ovaj predmet, među kojima se naime nalaze Komisijina replika i odgovor na tužbu kao i dopisi koje su stranke razmijenile u vezi s tom objavom, i to dopis Komisije kojim od tužitelja zahtijeva da sa svoje internetske stranice ukloni gore navedene podneske te odgovor na taj dopis. Osim toga, Komisija tvrdi da je tužitelj objavio i intervencijski podnesak Kraljevine Švedske, što tužitelj nije osporio.

122 Nesporno je također da su se uz te objave nalazili i tužiteljevi popratni komentari. Tako se uz objavu odgovora na tužbu i replike nalazi i kratka napomena u kojoj je navedeno da Komisija tužitelju i dalje uskraćuje pristup spornim podnescima. Tužitelj je u svojoj replici „razotkrio“argumente koje je u tom pogledu iznijela Komisija. Objava prepiske iz gornje točke 121. nalazi se u tužiteljevom zapisu pod nazivom „Komisija želi zabraniti objavu podnesaka o zadržavanju podataka na internetu“. Iz tog zapisa, sastavljenog u relativno kritičkom tonu, može se iščitati da je Komisijino uskraćivanje pristupa tužitelja spornim podnescima u „očitoj suprotnosti“sa sudskom praksom Suda i da se Komisija protivi objavi „svojih uzaludnih pokušaja čuvanja tajne“. Korisnicima interneta dana je mogućnost da uz ta dva zapisa objavljuju komentare, pri čemu se prilikom objave drugoga gore spomenutog zapisa pojavilo nekoliko vrlo kritičnih komentara prema Komisiji.

123 Naime, valja utvrditi da činjenica da je tužitelj na internetu objavio Komisijin odgovor na tužbu i prepiske vezane uz tu objavu predstavlja – u smislu sudske prakse iz gornje točke 118. – neprimjerenu uporabu postupovnih dokumenata koji su tužitelju poslani u okviru ovog postupka.

124 Naime, tužitelj je tom objavom svoje pravo na pristup Komisijinim pismenima o ovom postupku upotrijebio u svrhu koja se razlikuje od vlastite obrane i time je povrijedio pravo Komisije da svoje stajalište brani neovisno o svim vanjskim utjecajima. Potonji se zaključak tim više nameće jer je korisnicima interneta – kao što to proizlazi iz gornje točke 122. – uz tu objavu dana mogućnost objave komentara, pri čemu se pojavilo nekoliko kritičnih komentara prema Komisiji.

125 Osim toga, tužitelj je te dokumente zadržao na svojoj internetskoj stranici i nakon dopisa Komisije kojim je zahtijevala uklanjanje podnesaka s njegove internetske stranice.

126 Stoga, imajući u vidu sudsku praksu iz gornje točke 120., valja zaključiti da objava Komisijinih pismena na internetu, protivno načelima iz gornjih točaka 118. i 119., predstavlja zlouporabu prava koju je moguće uzeti u obzir prilikom podjele troškova zbog izvanrednih okolnosti sukladno članku 87. stavku 3. Poslovnika.

127 S obzirom na sve prethodno navedeno, na temelju pravične ocjene okolnosti ovog slučaja treba odlučiti da će Komisija, osim vlastitih, snositi i polovinu tužiteljevih troškova.

128 Na drugome mjestu, kad je riječ o troškovima intervenijenata, države članice koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove sukladno članku 87. stavku 4. prvom podstavku Poslovnika. Stoga će Republika Finska i Kraljevina Švedska snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (drugo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Odluka Europske komisije od 3. travnja 2012., kojom je P. Breyeru uskraćen puni pristup dokumentima o prijenosu od strane Republike Austrije Direktive 2006/24/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2006. o zadržavanju podataka dobivenih ili obrađenih u vezi s pružanjem javno dostupnih elektroničkih komunikacijskih usluga ili javnih komunikacijskih mreža i o izmjeni Direktive 2002/58/EZ i dokumentima o predmetu u kojem je donesena presuda od 29. srpnja 2010., Komisija/Austrija (C-189/09), poništava se u dijelu u kojem je uskraćen pristup podnescima koje je Republika Austrija podnijela u okviru tog postupka.**

2. **Obustavlja se postupak o zahtjevu za poništenje odluke Komisije od 16. ožujka 2012., kojom je odbijen zahtjev P. Breyera da mu se odobri pristup njezinom pravnom savjetovanju o Direktivi 2006/24.**

3. **Komisija će, osim vlastitih, snositi i polovinu troškova P. Breyera.**

4. **Republika Finska i Kraljevina Švedska snosit će vlastite troškove.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 27. veljače 2015.

Potpisi